

אביחי רואימי
27.11.2012-31.8.1992

אלבום זה מוקדש לזכרו של

טוראי אביחי רואימי ז"ל

אשר נפל בעת שירותו

בתאריך יד' בכסלו תשע"ג

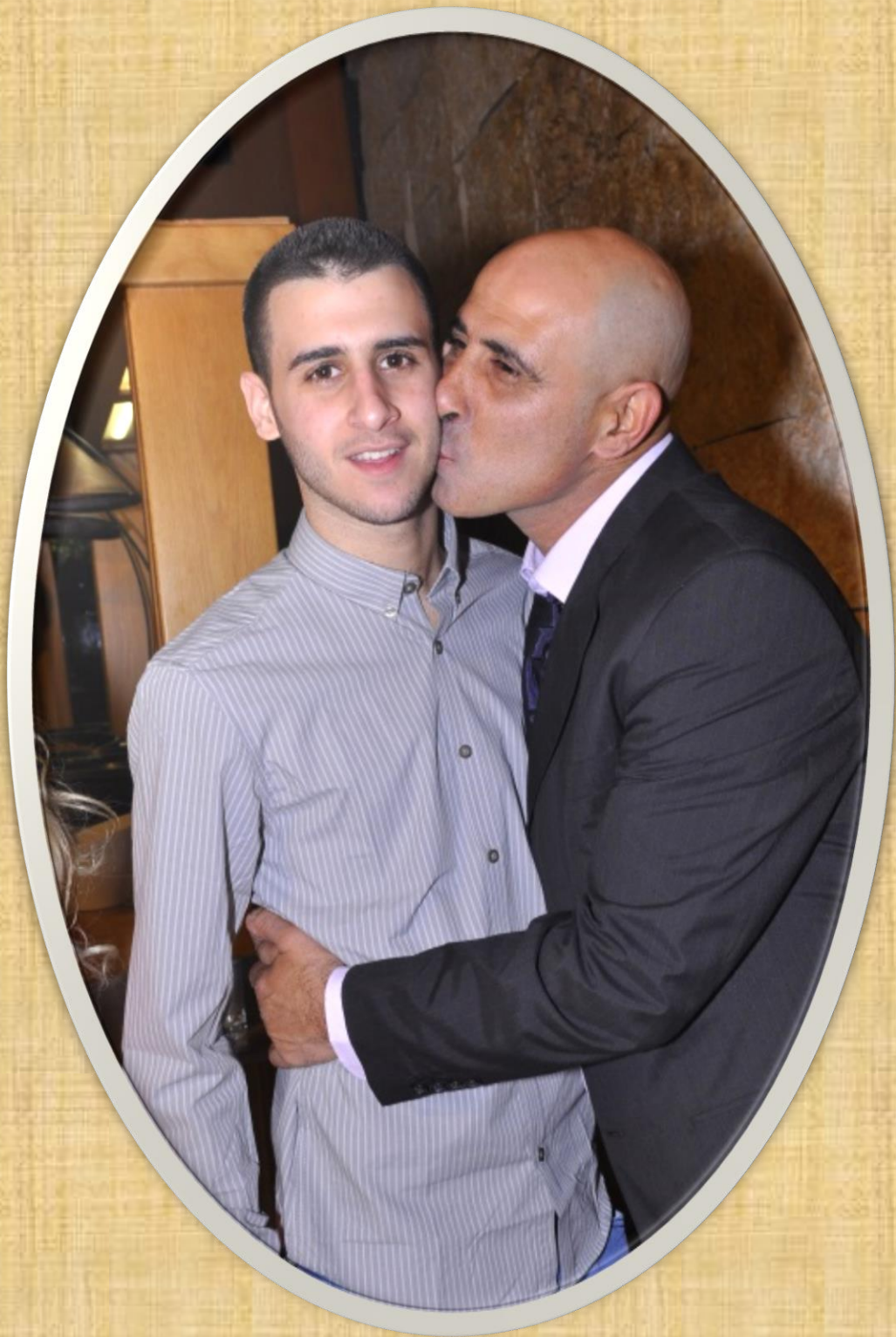
27.11.2012 לאחר מחלה,

בן עשרים בנופלו.

'עצם העמידה להגן על
ארץ הקודש ועל 'גוי
קדוש' הדר בה עד כדי
מסירת נפש בפועל
ממש - הרי זו זכות
גדולה ביותר, כי אין
דבר נעלה יותר מאשר
מסירת נפש בפועל
ממש'.

(הרבי מלובביץ')

קורות חייו

אביחי בנם של פיבי ומשה, אביחי נולד בעכו
ביום ב' באלול תשנ"ב (31.8.1992). ילד שלישי
להוריו, אח של אליון ושי.

אביחי, שזכה לכינוי החיבה – 'רוחה', למד
בעכו, בבית הספר היסודי "גורדון" ובחטיבת
הביניים "עלייה שנייה". הוא המשיך לתיכון
"אורט דרסקי", בו למד במגמת מחשבים.
אביחי הצטיין בתחום המחשבים והיו לו
תוכניות לעסוק בכך אחרי הצבא.

אביחי באירוע משפחתי

ילדותנו

אביחי היה ילד מושלם, סיפרו הוריו, ילד שמח
ויפה מבפנים ומבחוץ, ילד זקונים שהיה תמיד
בוגר, ידע לאהוב וידע לתת מעצמו. מצוות
כיבוד אב ואם הייתה אצלו באופן קבוע
במקום הראשון. היה לו גם קשר מצוין עם
אחיו ואחותו - קשר חזק עם אחיו שי ובעיקר
היה מחובר בקשר בלתי נפרד לאחותו אליו,
והשניים נראו לסובביהם פעמים רבות "כמו
נשמה אחת", כדברי המשפחה.

אביחי בקטנותו

אביחי בקטנותו עם אחותו אלין

אביחי בילדותו

אביחי בילדותו מבקר עם משפחתו בבסיס
של אחיו

בן יפה נולד

מילים: אהוד מנור
לחן ועיבוד: נורית הירש 14.8.69
ביצוע: רבקה זוהר

בן יפה נולד על כתף הכרמל
ומברכים הגיעו מכל עבר,
גשם טוב ירד כי נעתר האל
והחיטה נבטה בשדות השבר.

שמש חם זרח, ורוח קל נשב
הילד כבר לומד לקרוא בספר.
עץ שקד פרח, סיון, תמוז ואב
והתינוק הרך היה לגבר.

בוקר יום ראשון ליד התחנה,
חיכתה איתו "עד שתבוא רכבת".
בשכבה לישון, אחרי שנרדמה,
שורות כחולות היתה אליו כותבת.

צפרים עוזבות, בערב כבר קריר
יפה בליל שבת חיכתה בשער.
סתו ברחובות, מחר היא בת עשרים,
אך למה לא מלאו עשרים לנער ?

בן יפה נולד על כתף הכרמל
ומברכים הגיעו מכל עבר.
גשם טוב ירד כי נעתר האל
והחיטה נבטה בשדות השבר.

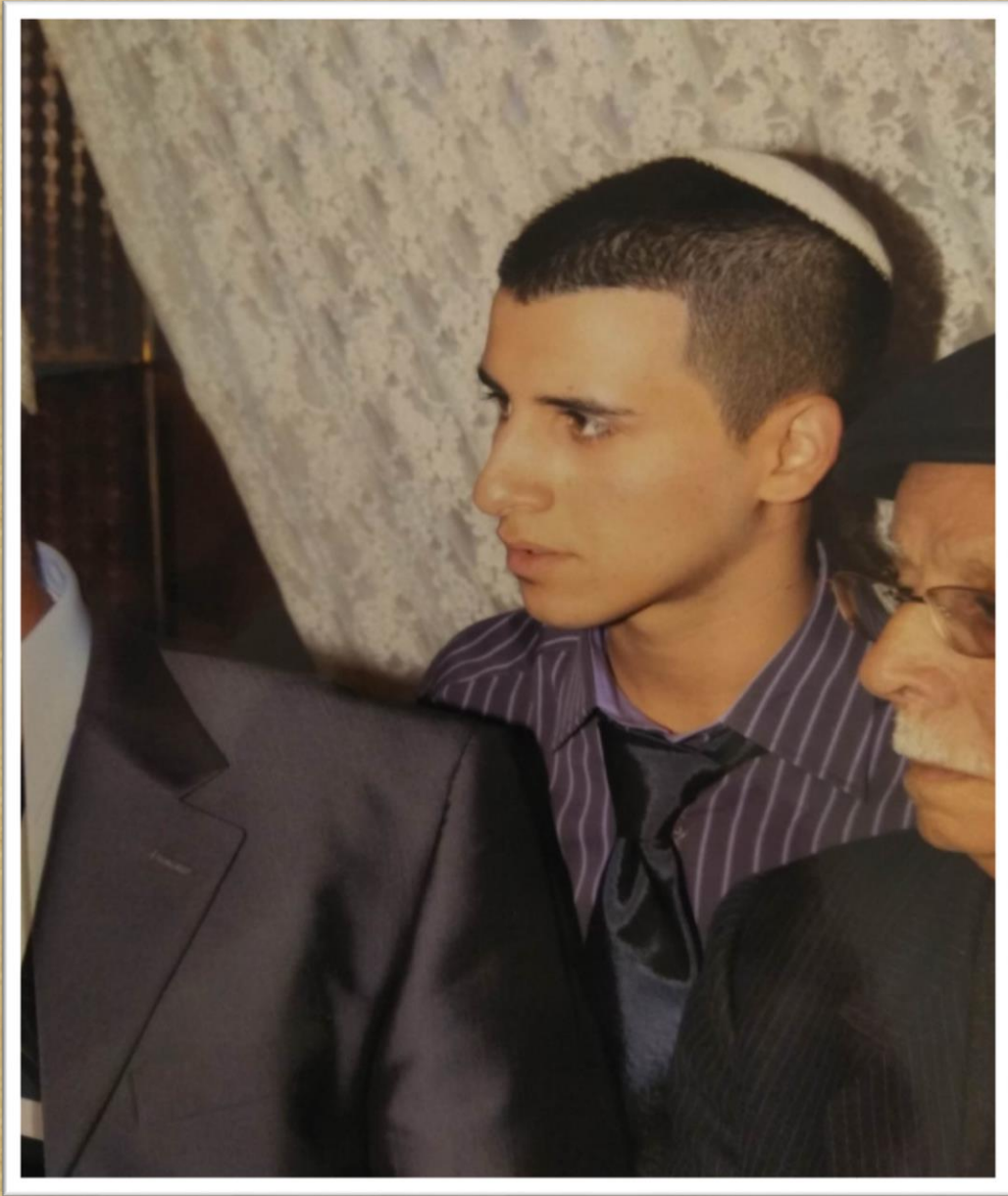

בעוריו

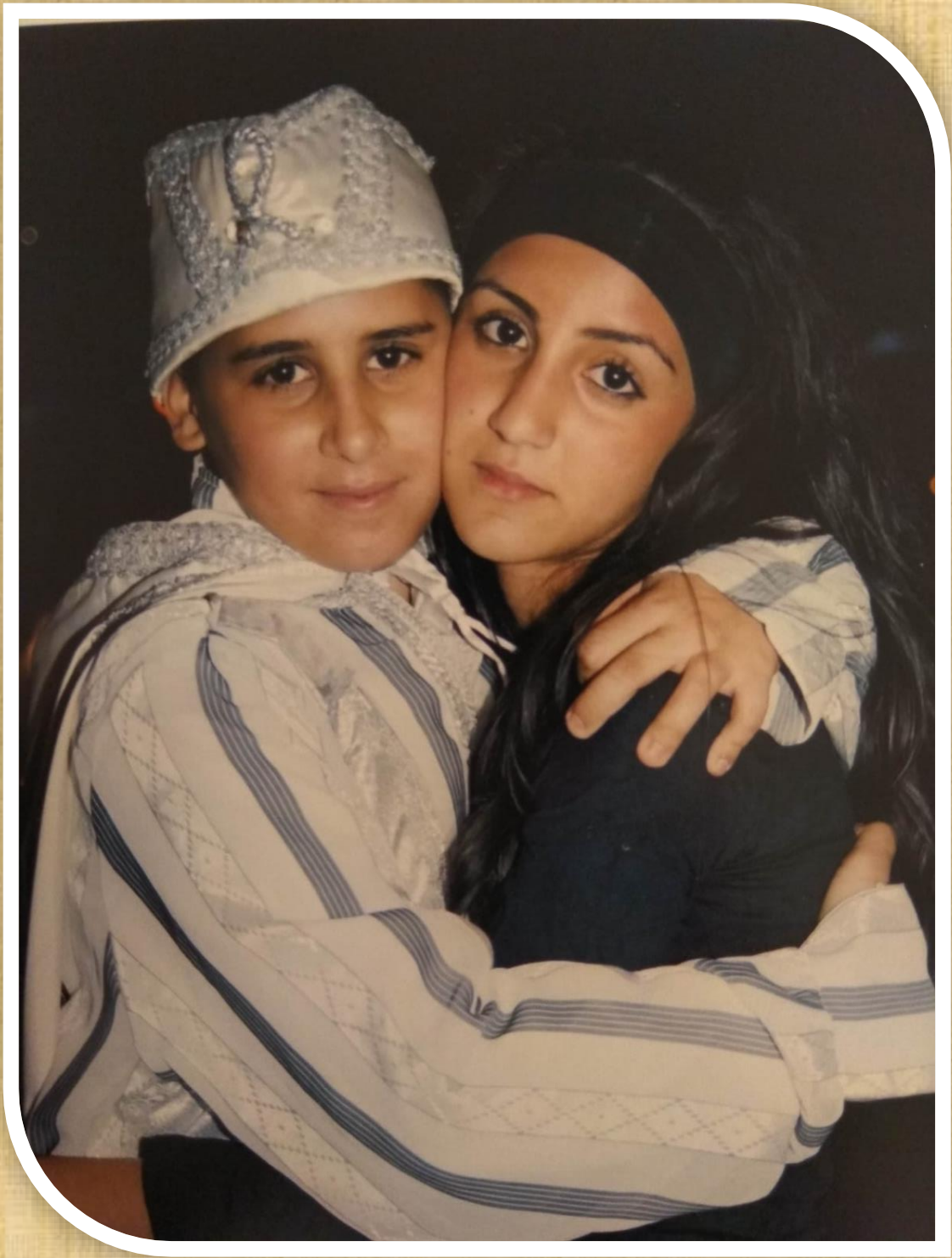
מגיל צעיר אביחי בלט כמנהיג בין חבריו,
בעל ביטחון עצמי ומי שמגבש את כולם
סביבו. מי שממש ממגנט את סביבתו,
הסכימו כולם. אביחי אהב לארח בגינת
הבית את חבריו הרבים, ידע איך לשמח
אותם וידע מתי לתמוך בהם, מתי להיות
ותרן ורחמן לסובבים אותו.

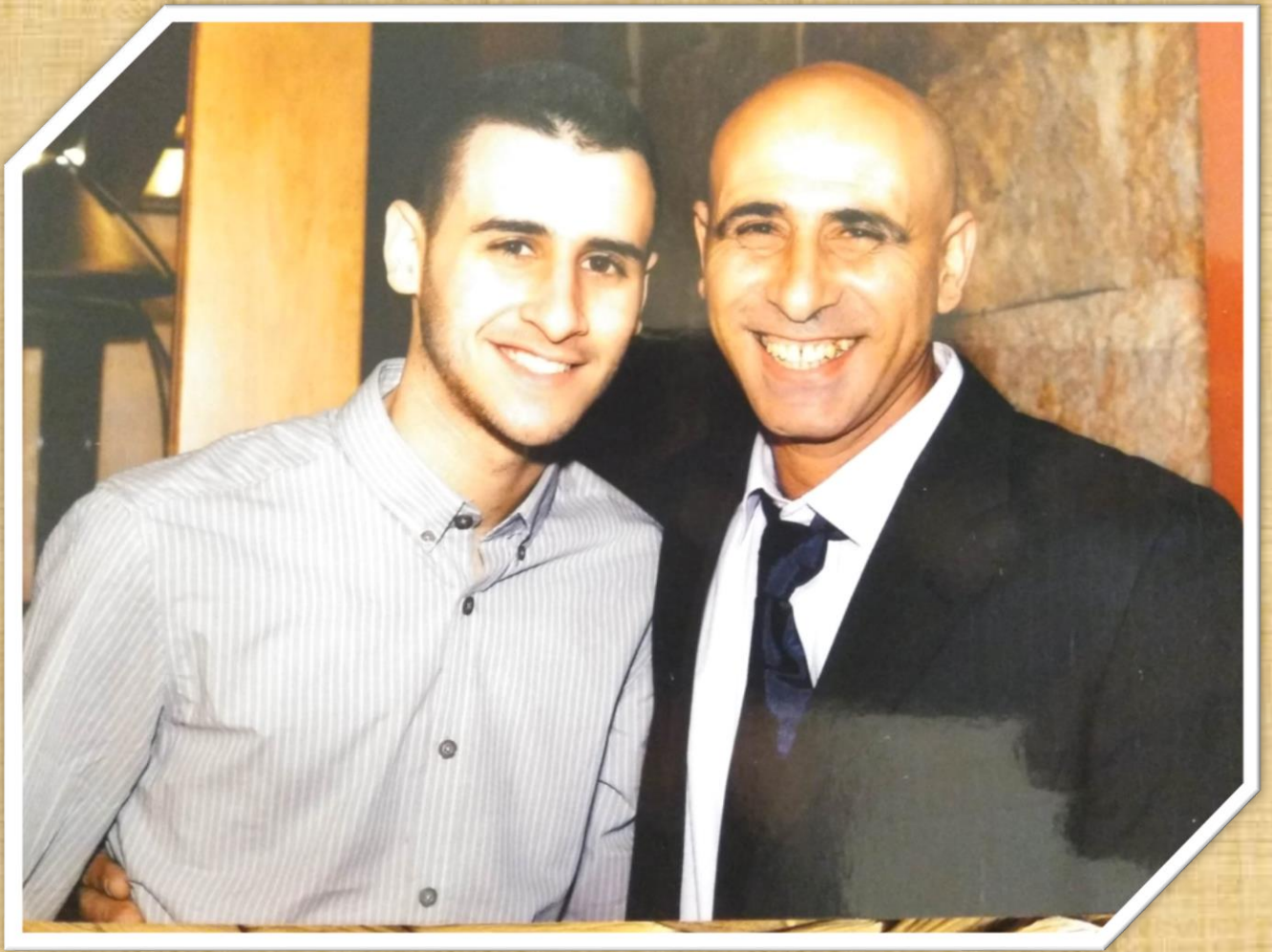
אביחי בחינה

אביחי יחד עם סבא אליהו

אביחי יחד עם ספיר בת דודתו

אביחי יחד עם אביו משה

מגש הכסף

מילים: נתן אלטרמן
לחן ועיבוד: נורית הירש 1973
ביצוע: יהורם גאון

והארץ תשקוט, עין שמיים אודמת
תעמעם לאיטה על גבולות עשנים.
ואומה תעמוד – קרועת לב אך נושמת...
לקבל את הנס האחד אין שני...

היא לטקס תיכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם יום, עוטה חג ואימה.
אז מנגד יצא נערה ונער
ואט – אט יצעדו הם אל מול האומה.

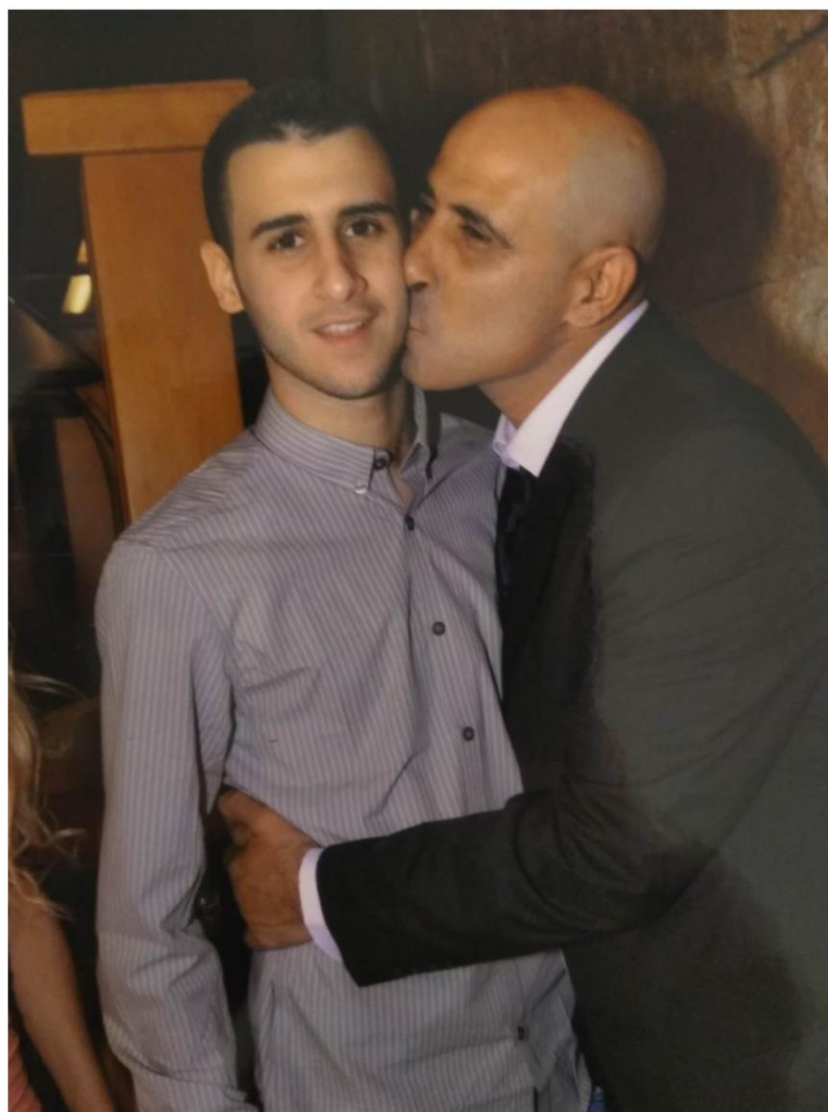
לובשי חול וחגור, וכבדי נעליים,
בנתיב יעלו הם, הלוך והחרש.
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום – הפרך וליל קו – האש.

עייפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים –
דם השניים יגשו, ועמדו עד בלי נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האומה, שטופת דמע וקסם.
ואמרה: מי אתם? (מי אתם?) והשניים שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף,
שעליו לך ניתנה מדינת היהודים.

כך יאמרו ונפלו לרגלה עוטפי – צל.
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

"החבורה" כך מעידים החברים, די התפרקה אחרי
נפילתו. אביחי אהב מאוד להאזין למוזיקה, בעיקר
מזרחית ולועזית. אהבה מיוחדת הוא פיתח למטבח –
אהב לאכול, אך גם ידע ואהב להכין במו ידיו מאכלים
רבים.

אביחי יחד עם אביו משה

אביחי יחד עם אביו משה ואימו פיבי

אביחי ואבא משה

שירותו הצבאי

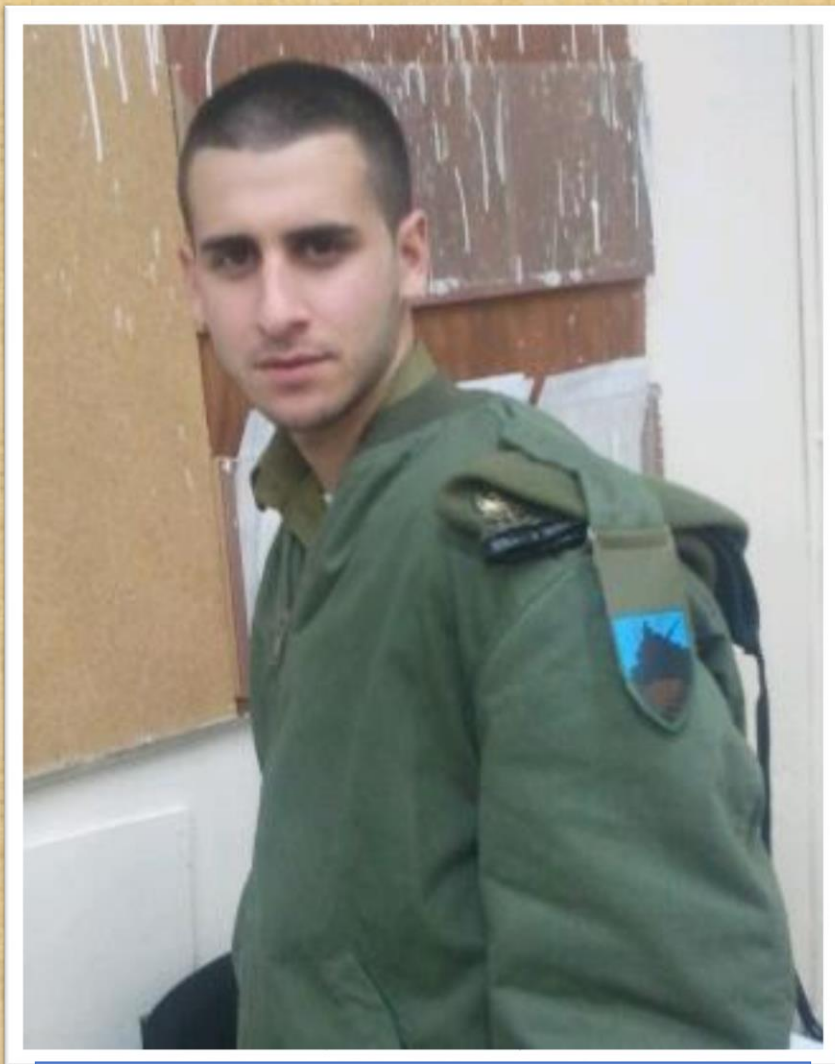
ביום 31.10.2011 אביחי התגייס לצה"ל.
הוא שירת בחיל השריון והכללי, בבסיס
תותחנים סמוך לצפת. בבסיס, ביחידת
"מרכבות הפלדה", אביחי התאקלם עד
מהרה, הצטיין בתפקידו והיה ליד ימינו של
מפקד המקום.

אביחי בתרגיל

אביחי נפל בעת שירותו ביום י"ד בכסלו תשע"ג
(27.11.2012), אחרי מחלה.

כשלושה חודשים קודם לכן הוא התעלף בהיותו
בבסיס ופונה לבית חולים בצפת, אך בבדיקות לא
נתגלה דבר. כעבור כמה ימים, בארוחת שישי בבית
המשפחה, שוב הרגיש רע ופונה לבית חולים.

אביחי בשירותו הצבאי

חיל השריון

חיל השריון הוא החיל המכריע בזרוע היבשה אשר מבסס את המחץ שלו על שילוב של ניידות, עמידות וכוח אש. החיל מפעיל בעיקר טנקי מערכה אך גם יחידות פלס"ר, פלמ"ס וחרמ"ש ניידות.

במלחמות תפקיד חיל השריון הוא כפול. מצד אחד להוביל את הכוחות המסתערים בקו הראשון ולטהר את השטח מכוחות אויב, ומהצד השני לבלום את כוחות השריון של האויב ולהשמיד את הטנקים שלו.

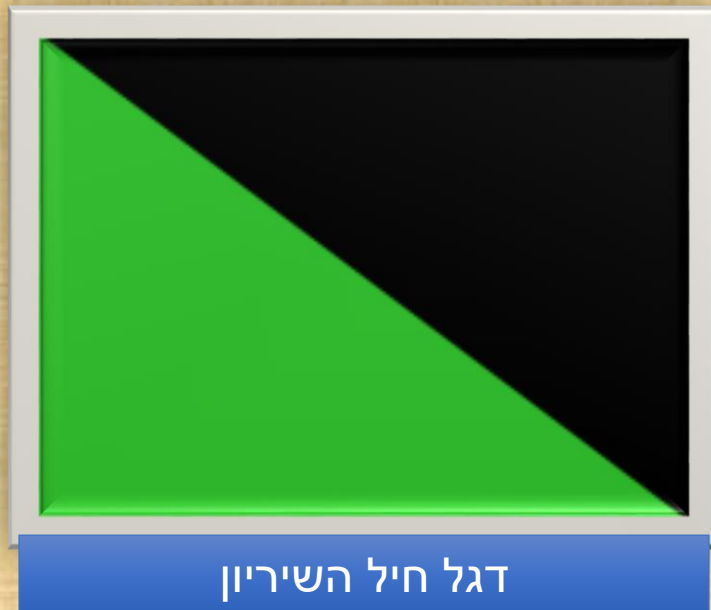

תג חיל השריון

סמל כומתה שריון

בימי שלום, מספק חיל השריון גיבוי לחיל הרגלים בעת ביצוע משימות ביטחון שוטף, כאשר הטנקים משמשים בגדר "מוצב נייד" המהווה מכפיל כוח לכוחות הבט"ש.

חיילי השריון עוברים הכשרה לרובאי 03, שבמסגרתה הם עוברים טירונות המחולקת לשני חלקים בהן החלק הראשון שנמשך כ-8 שבועות כולל בעיקר אימונים בנשק קל, שדאות, הגשת עזרה ראשונה וכושר גופני. בחלק השני כל מחלקה מקבלת שיבוץ לאחד משלושת מקצועות הצוות (תותחן, טען-קשר, נהג) בו מתחיל החלק השני שנקרא שלב המקצועות, אשר נמשך כ-6 שבועות ובו נלמדים שלושת המקצועות הנ"ל באופן תאורטי ובשילוב תרגולים מעשיים, כל חייל בתחומו.

אביחי במהלך הטירונות

חטיבה 847

עוצבת "מרכבות הפלדה" היא חטיבת שריון במילואים בצה"ל שלחמה בכל המלחמות והמבצעים מאז מלחמת לבנון הראשונה ועד היום. החטיבה הוכפפה לעוצבת עידן בשנת 2014. בשנת 2020 הוחלט לסגור את היחידה.

תג יחידת 'מרכבות הפלדה'

נפילתו

ביום 31.10.2011 אביחי התגייס לצה"ל. הוא שירת
בחיל השריון והכללי, בבסיס תותחנים סמוך לצפת.
בבסיס, ביחידת "מרכבות הפלדה", אביחי התאקלם עד
מהרה, הצטיין בתפקידו והיה ליד ימינו של מפקד
המקום.

אביחי נפל בעת שירותו ביום י"ד בכסלו תשע"ג
(27.11.2012), אחרי מחלה.

כשלושה חודשים קודם לכן הוא התעלף בהיותו בבסיס
ופונה לבית חולים בצפת, אך בבדיקות לא נתגלה דבר.
כעבור כמה ימים, בארוחת שישי בבית המשפחה, שוב
הרגיש רע ופונה לבית חולים.

במהלך אישפוזו התגלתה בבדיקות מקיפות מחלתו הקשה
ואביחי הועבר למחלקה האונקולוגית בבית חולים רמב"ם
בחיפה, החל מיד בטיפולי הקרנות אך בתוך חודשיים
נפטר.

אביחי היה בן עשרים בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית
העלמין הצבאי בנהריה. הותיר הורים, אחות ואח.
על מצבתו של אביחי כתבו בני המשפחה: "בן ואח
גיבור".

מכתבים לאביחי

חבריו של אביחי העידו כי אם אי פעם הם חשבו שיראו מלאך, הרי אביחי היה בדיוק כזה. בדפי פייסבוק הם פרסמו פוסטים ציבוריים לזכרו.

כתבה מאי, יום אחרי נפילת אביחי:

"החצי שלי, החבר שלי, האח שלי, ועוד מיליון תיאורים. אני עדיין מרגישה שכל זה חלום רע, שאני צריכה להתעורר כל רגע ולגלות שכל זה לא קרה בעצם.

נשמה טובה שלי. אף אחד לא באמת יודע כמה אתה כזה נשמה טובה. בורא עולם רצה אותך קרוב אליו, ואני בטוחה שאתה משגיח עלינו מהמקום שאתה נמצא.

חבר שלי, תעניק לכולנו את הכוחות לעבור את זה בקלות בלי להתייסר. תמיד היית מספר אחד בשבילי. מברכת אותך לשלום חיים יקרים שלי, תשמור על המשפחה שלך ועלינו מלמעלה. לא נשכח לעולם".

ביום הולדתו העשרים ואחת של אביחי, עשרה חודשים אחרי

נפילתו, כתבה זיו:

"אביחי שלי, אהוב שלי, אח יקר שלי בלב, כמה שאתה חסר לי. כמה קשה לי עם הגעגועים. לחשוב שהזמן חולף לו וכבר עברו להם כמעט עשרה חודשים מאז שהלכת. החור בלב מסרב לעבור, הדמעות זולגות מרוב געגועים. לדעת שכבר מלאו לך עשרים ואחת ואני לא יכולתי להתקשר ולומר לך מזל טוב. והנה קרב יום הולדתי ואתה אביחי רואימי לא תחגוג איתי כמו שתמיד חגגנו. הגעגוע הורג אותי ... אביחי שלי בקשה לי אליך - תאיר דרכי, ברך ידי ושמור עלי. וחבק אותי ממרומים, אותי ואת משפחתך, את חבריך ואת האחים האחיינ וההורים שלך. השארת אותנו המומים וכואבים, פצע שבחיים לא יבריא".

ביום השנה לנפילת אביחי כתבה סיון:

"יום הכי כואב. אביחי רואימי אהוב שלנו מלאך שלנו, כמה אתה חסר לנו כל יום כל שעה כל דקה כל שנייה. כבר שנה בדיוק שאתה לא איתנו וזה כואב בנשמה, אביחי שלנו. אפילו המילים לא יסבירו את הכאב שאני מרגישה. נזכור אותך תמיד אביחי שלנו".

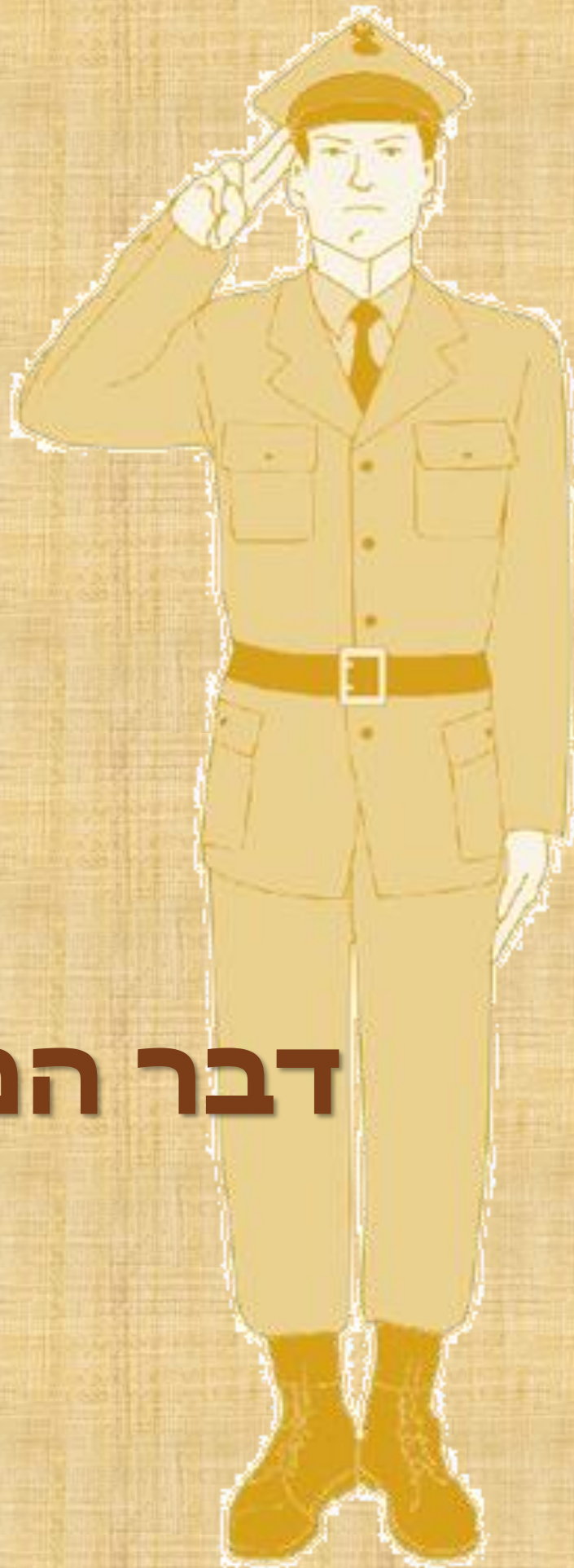
ביום הולדתו העשרים ושתיים של אביחי כתבה אביטל:

"אביחי שלי. אח קטן ויקר ... היום חל יום הולדתך, יום שבו היינו שמחים וצוחקים, שותים ושוכחים מהכול. נקטפת לפני כמעט שנתיים ויום זה נוסף למעגל הימים הכואבים. הייתי רגילה להתקשר ולאחל לך שלל ברכות, ומאז אותו היום אין למי לומר מזל טוב, לאחל בריאות הצלחה ושמחה. מה שנותר זה לאחל לך שתנוח על משכבך בשלום. תחזק אותנו ותברך את דרכנו. זה יום עצוב, אבל מלא בזיכרונות שאף פעם לא נשכחים. כל דבר קטן מזכיר אותך לטוב, כי מלאך כמוך יש אחד ועכשיו הוא נח לו בין העננים בחלקת האלוקים".

במלאת שנתיים לנפילת אביחי כתבה אחותו אליו:

"מלאך קטן וטהור. ילד מדהים, אח יקר, החצי השני שלי. זה שידע להצחיק לעודד אותי. להיות שם בכל שנייה של משבר ושל רגעי השמחה. אתה כל כך חסר לי. אני מביטה בחדרי ובתמונות, ואין שנייה שאני לא אומרת איפה אתה? מה היית עושה, מייעץ, מעודד?"

והנה הגיעה תקופת החגים. ויום ההולדת. ואין את מי לשתף בתחושות ובחגיגות. כל כך הרבה דברים מתחוללים בחיינו מאז שעזבת, חלקם טובים וחלקם פחות בגלל הגעגועים ... אני מסתכלת בחדרי, שמלא זיכרונות של השיחות הישיבות והצחוקים. כל פינה בבית שלי יש בה חלק ממך. ולדעת שאוטוטו אני עוברת לבית אחר, נטול זיכרונות ממך ... אבל בליבי נושאת אותם איתי אני בטוחה שאיפה שאתה נמצא טוב לך ... מלאכים זה להיות בחלקת האלוקים, ואתה מלאך. ומלאכים שומרים עלינו ממרומים אביחי שלי. הדמעות זולגות כל פעם מחדש. מבקשת ממך - נוח על משכבך, שמור עלינו, ברך אותנו בדרכנו. אוהבת נורא אח יקר, מתגעגעת המון. החלל שהותרת תמיד יישאר בלב".

דבר המפקד

אביחי, היה מיועד מראש לקצין הלוגיסטיקה החטיבתי, ושירת אצלו כמשק לוגיסטיקה וכעוזר אישי, יאיר ברנס, מפקד מכלול אוגדה 91 מפקדו של אביחי בהמשך שירותו הצבאי סיפר על אביחי שבלטו אצלו שני תכונות, מצד אחד אביחי לא אהב מידי מילוי פקודות ועמידה בתנאי הצבא כחלק מהסתגלותו להפוך לחייל בתחילת שירותו הצבאי, אך מצד שני היה נכנס ללבם של כולם כולל המפקדים וכך לא היה נענש, אביחי כך אומר יאיר היה חביב ומתוק, לא יכולנו להענישו.

אביחי וחברו בבסיס

בשלב מסויים אביחי עבר לשמש כפקיד אצל יאיר ששימש בתפקיד אז כמפקד המכלול בדרגת 'סגן אלוף', כל בוקר היו משוחחים יחד על כוס הקפה בצורה קבועה, ולאביחי היו הרגלים שלא היו מניחים את דעתו של יאיר, כמו לשים רגליים על השולחן, או לעשות רעש בלשכה, כך מספר יאיר: אביחי היה כל כך מקובל בבסיס שתמיד הייתה התקהלות סביבו, ובכל זאת אביחי תפקד בלשכה כראוי תמיד.

בשלב זה הקשר בין אביחי למפקדו יאיר לא היה עמוק כל כך, אך הלך והתפתח, ששיאו היה שאביחי החל לחלות.

כך מספר יאיר: אביחי היה מאושפז בגין כאבים בבטן והתאשפז בבי"ח נהריה כשבועיים, יאיר הלך לבקרו שם, פגש את אביו ודיבר עם אביחי ארוכות.

אביחי בבסיס

לאחר מכן השתחרר אביחי לביתו ויאיר ביקרו בביתו, כך הכיר את המשפחה והתחבר עמם רבות. יאיר זוכר שהפעם הראשונה שאביחי שתה קולה הייתה בביקור הזה.

לאחר כמה ימים אביחי חזר לבסיס וחזר לתפקד כרגיל, חבריו מאוד התגעגעו אליו, אולם זה נמשך רק כשבוע, בזמן שיאיר מפקדו של אביחי היה באירוע קיבל הודעה מהוריו של אביחי על כך שהם נמצאים בביתה"ח נהריה ומפנים את אביחי לביתה"ח 'רמב"ם', יאיר לא חושב פעמיים ונוסע מיד מהאירוע לביתה"ח רמב"ם, שם הבין כמה הקשר שלו עם אביחי היה חשוב וקריטי, כאשר יאיר הגיע עמד ליד מיטתו של אביחי יחד עם אחיו ואחותו, והרופא שאל את אביחי 'מי זה?' והצביע על יאיר, ואביחי עקב הבלבול של המחלה שכבר פגעה במידה מה בראשו ענה: 'הדוד שלי'.

"דבר זה הולך איתי המון זמן" כך סיפר יאיר, לאחר מכן מצבו של אביחי הדרדר.

לאביחי הייתה אישיות כובשת וחייכנית, שיודעת לעמוד על שלה, ולא פחדה לומר את דעתה ועמדתה – כך מספר יאיר.

יהי זכרו ברוך

דבר הסטודנט

היה לי את הכבוד לעסוק וללוות את התלמידים בפרויקט כה חשוב ומבורך, למדנו ונכנסו לעולמם של החיילים שנהרגו בעת ששמרו והגנו עלינו בגופם.

היה מרגש ומרתק לשמוע את הסיפורים ולראות את התמונות, לדעת פרטים על הגיבורים האלו שכבר לא פה איתנו.

תודה רבה לחיילים האמיצים שלנו שבלעדיהם לא היינו פה, ותודה רבה למשפחות ששיתפו פעולה והכניסו אותנו לעולמם וסיפורם האישי.

אין ספק שזוהי יוזמה מבורכת ואני מרגיש שזכיתי שלקחתי בה חלק.

ירדן מורחי

בהערכה רבה,
תלמידי "קהילה חינוכית אמי"ת"
בעכו :
אביאל לוי רון קלאורה
סטודנט מלווה ממכללת "שאנן"
ירדן מורחי